

Arrest

nr. 167 199 van 4 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op maandag 21 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn. Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen, blijkt – en de verzoeker betwist niet – dat hij op 8 november 1996, onder een alias, België binnen zou zijn gekomen en op 13 november 1996 asiel heeft aangevraagd, dat op 10 december 1996 de beslissing wordt genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en dat op 26 februari 1997 de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker neemt.

1.2. Op 17 maart 1997 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 15 juli 1999 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 14 september 1999 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt geweigerd.

1.4. Op 8 augustus 2002 treedt de verzoeker in het huwelijk met A.M. en op 28 januari 2003 dient hij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 november 2005 brengt de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een negatief advies uit met betrekking tot het beroep tot herziening dat tegen deze beslissing wordt ingediend. Op 17 januari 2006 verwerpt de minister van Binnenlandse Zaken het verzoek tot herziening.

1.5. Op 6 maart 2006 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 22 april 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 5 november 2007 dient de verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg. Op 13 december 2007 treft de gemachtigde van de minister een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing om bijkomend onderzoek te voeren. Op 2 april 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 14 248 van 17 juli 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 2 april 2008 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg. Op 24 februari 2009 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.8. Op 7 mei 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag 12 juni 2008 onontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 20 juni 2008 ongegrond bevonden.

1.9. Op 9 september 2008 en op 12 november 2008 dient de verzoeker een derde aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg.

1.10. Op 23 maart 2009 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg. Op 30 juli 2009 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.11. Op 27 november 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Er wordt beslist de aanvraag niet-inoverweging te nemen.

1.12. Op 20 december 2010 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 4 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 116 547 van 7 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.13. Op 1 april 2014 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg. Op 29 september 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 137 488 van 28 januari 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en wordt de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.14. Op 19 mei 2015 dient de verzoeker een zesde aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen uit land van herkomst, ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte en attest niet ten laste ocmw.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- een verklaring van 2 oktober 2014 van het ministerie van Financiën, de Belastingdienst- de regionale directie – Afdeling Skopje;
- een verklaring van 3 oktober 2014 van de stad Skopje, sector financiën;
- bewijzen van geldstortingen van K.J. naar de verzoeker van 25 september 2013, van 15 oktober 2013 en van 27 mei 2014;
- bewijzen van geldstortingen van 16 december 2013, van 7 januari 2014, van 11 februari 2014 en van 25 maart 2014;
- een geregistreerd huurcontract;
- een verklaring lidmaatschap ziekenfonds.

Op 13 november 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 19 november 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.05.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- attest dd. 02.10.2014 (Republiek Macedonië, Ministerie van Financiën - Belastingdienst Regionale Directie Skopje) waarin wordt verklaard dat betrokkene in het jaar 2013 geen inkomsten had als belastingplichtige: dit attest heeft betrekking op het jaar 2013 en is bijgevolg onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- attest dd. 03.10.2014 (Stad Skopje, Sector van Financiën) waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit op het grondgebied van Skopje. Dit attest zegt echter niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van Skopje. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen van enkele onregelmatige geldstortingingen (Western Union) dd. 25.09.2013, 15.10.2013 en 27.05.2014 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene: deze enkele, beperkte geldstortingingen zijn onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon aan betrokkene.
- bewijzen van geldstortingingen (Western Union) dd. 16.12.2013, 07.01.2014, 11.02.2014 en 25.03.2014 vanwege de referentiepersoon: uit de voorgelegde documenten is echter niet op te maken wie de ontvanger van deze geldstortingingen was.
- attest OCMW Antwerpen dd. 19.08.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene niet dat hij gedurende de afgelopen periode op enige manier ten laste was van de referentiepersoon. Diverse elementen uit het dossier, zijnde het gegeven dat betrokkene sedert 2009 onafhankelijk woonde (zonder aanwijzingen dat de referentiepersoon instond voor deze woonlasten), hij in deze periode tewerkgesteld was en bijgevolg in het levensonderhoud van zichzelf kon voorzien, wijzen op het tegendeel. Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat hij ook in de afgelopen maanden (juni 2015) tot op heden ononderbroken tewerkgesteld was, en bijgevolg over een eigen inkomen beschikte.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat betrokkene zich op 03.04.2014 op het adres van de referentiepersoon heeft laten domiciliëren, en sedertdien op dit adres woonachtig was. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bijgevolg blijkt uit het geheel van het dossier, zowel de verschillende pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te bekomen via andere kanalen, als de doelbewuste acties van betrokkene de afgelopen maanden, zijnde het intrekken bij de referentiepersoon, en het opstarten van een beperkte steuncarrousel, dat betrokkene zich moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“(…)”

2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 13.11.2015 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.9S4 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van

11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker langer dan 20 jaar in België leeft.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert kan verzoeker aantonen dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker heeft steeds met de referentiepersoon samengewoond. Het enige wat verwerende partij aanhaalt is dat verzoeker in zou hebben alleen gewoond in 2009.

Verzoeker staat heden ingeschreven op het adres van de referentiepersoon en zijn huisvesting wordt gefinancierd door de referentiepersoon en haar partner.

De wet stelt bovendien niet dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst. De interpretatie van het begrip "ten laste" zoals gegeven door het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes zijn niet bindend in de Belgische rechtsorde, daar in België het precedentenrecht niet geldt. De RvV mag een eigen interpretatie geven aan het begrip "ten laste" als dit in het voordeel van de rechtszoekende is. Als de wet het begrip "ten laste" niet duidelijk omschrijft en niet expliciet vereist dat de afhankelijkheidsrelatie reeds moest bestaan in het land van herkomst, zal een legalistische interpretatie ertoe leiden dat de rechtszoekende, in casu verzoeker, wordt beschermd. Indien de wet een leemte vertoont kan dit niet tot gevolg hebben dat de rechtszoekende wordt benadeeld.

De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.

Daar verzoeker al jaren samenwoont met de referentiepersoon, dient hij als laste te worden beschouwd.

Het is zeer moeilijk om het negatieve bewijs te leveren van het feit dat verzoeker in Macedonië niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Verzoeker is er toch in geslaagd om dat bewijs te leveren.

Dergelijk bewijs van onvermogen moet als "bijkomend" worden beschouwd volgens het arrest REYES van het Hof van Justitie. In de praktijk kan deze moeilijk worden geleverd en kan het verzoeker uiterst moeilijk maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt om gecompliceerde stappen te ondernemen.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

7. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten

De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijk motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:
“(…)”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat het gemeentebestuur in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren en in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om het gemeentebestuur te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek—algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Het middel is gegrond.

8. Aangaande het ten laste zijn van de referentiepersoon

Verzoeker woont sedert jaar met zijn moeder in België en heeft hij nooit gewerkt.

Een persoon die meer dan 6 maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder moet als ten laste worden beschouwd.

Omdat verzoeker langer dan 6 maanden inwoont bij zijn moeder aanvaardt de rechtspraak dat er dan een VERMOEDEN van tenlasteneming geldt.

Het "ten laste" zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden. Dat bevestigde het Europese Hof van Justitie (HvJ, C-215/03. Oulane en C-1/05. Jia). De DVZ past echter steeds zijn eigen interne criteria toe, vaak zonder rekening te houden met andere mogelijke bewijsmiddelen. Dat is strijdig met de rechtspraak van het Hof.

De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn de volgende:

- *Bewijs dat het familielid gedurende minstens 6 maanden vóór de aanvraag gezinshereniging (financieel) ondersteund werd: meestal wordt dit bewezen met bankuittreksels waaruit blijkt dat er geld gestort werd naar het familielid in het herkomstland*
- *De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin bij stand verleend moet worden. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat minstens 6 maanden financiële steun moet bewezen worden is strijdig met de richtlijnen van de Commissie.*
- *inkomen van de te vervoegen persoon.*

Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

- *beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- *de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.*

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij beweert dat verzoeker sedert 2009 onafhankelijk woonde en geen steun genoot van de referentie. Deze bewering wordt nergens in de bestreden beslissing geconcretiseerd. Men tracht gewoonweg de schijn te wekken dat verzoeker niet onderhouden wordt door de referentiepersoon zonder daar maar ook enig concreet element van voor te leggen. Het gegeven dat verzoeker ooit in het verre verleden zou gewerkt hebben is niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker momenteel niet afhankelijk is van de referentiepersoon. Verzoeker werd steeds door de referentiepersoon onderhouden.

Wat het bewijs van onvermogen betreft brengt verzoeker zeer recente documenten, zijnde het bewijs dat hij geen inkomen heeft in het land van herkomst alsook het bewijs dat hij geen onroerende goederen bezit in Macedonië.

9. Aangaande de schending van artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: (...) "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn zoon en schoondochter en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; T. Vreemd. 1998. 329;

10. De bestreden beslissing van 29.9.2014 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Hij betoogt dat hij langer dan 20 jaar in België leeft, dat hij kan aantonen dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Hij stelt vanaf heden ingeschreven te staan op het adres van de referentiepersoon en dat zijn huisvesting gefinancierd wordt door de referentiepersoon en haar partner. De wet zou niet stellen dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst. De wetgeving zou evenmin voorzien in een minimale duur waarin de referentiepersoon de derdelander bijstand moet verlenen. Een persoon die meer dan 6 maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder zou volgens hem als ten laste moeten worden beschouwd. Het zou moeilijk zijn om een negatief bewijs te leveren van het feit dat hij in Macedonië niet over bepaalde inkomsten of uitkeringen zou genieten, maar hij zou er toch in zijn geslaagd. In de beslissing zou er geen enkele motivering zijn weergegeven waarom er geopteerd werd om hem te bevelen het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag indiende in functie van zijn moeder, waardoor hij diende te voldoen aan de voorwaarde zoals bepaald in artikel 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"(...)"

Bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet gestelde vereiste van het ten laste zijn, beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Er wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, geen kennelijk onredelijke invulling gegeven aan het begrip “ten laste” door voorop te stellen dat moet aangetoond worden dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het blijkt bovendien ook uitdrukkelijk uit artikel 3.2. a) juncto artikel 10.2 e) van de inhoud van de Richtlijn 2004/38/EG :

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

“Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

a) een geldig paspoort;

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingssysteem ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen;

d) in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d), bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan;

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;” (eigen onderlijning)

Zie dienaangaande:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf echter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten

laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken." (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014) (eigen onderlijning)

En ook:

"Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden." (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015) (eigen onderlijning)

Uit de gedegen motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en dat de afhankelijkheidsrelatie niet bestond in het land van herkomst of origine.

Er werd ingegaan op alle documenten die door verzoeker werden overgemaakt. Het tegendeel wordt alleszins niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat hij samenwoont met de referentiepersoon, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat hij sedert 2009 onafhankelijk woonde, hij in deze periode tewerkgesteld was en bijgevolg zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien. Verzoeker weerlegt die vaststelling op geen enkele manier en toont niet aan dat hij niet over een eigen inkomen heeft beschikt.

Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan de motivering die gegeven werd aangaande de bewijzen van de geldstorting via de Western Union waardoor verzoeker niet aantoonde dat er op kennelijk onredelijke wijze zou zijn geoordeeld over dergelijke bewijzen.

Waar hij stelt dat het moeilijk zou zijn om een negatief bewijs te leveren van het feit dat hij in Macedonië niet over bepaalde inkomsten of uitkeringen zou genieten, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat het door hem voorgelegde attest van de stad Skopje van 3 oktober 2014 niets zegt over eventuele eigendommen van buiten het grondgebied van Skopje.

Op grond van het voorgelegde attest kon derhalve niet worden afgeleid dat verzoeker over geen enkele onroerende goederen in het herkomstland zou beschikken.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze en met miskennis van bepaalde elementen op onredelijke wijze tot het oordeel zou zijn gekomen dat het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst niet kon worden weerhouden.

In arrest nr. 137.488 d.d. 28 januari 2015 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen m.b.t. het ten laste zijn van verzoeker onder meer wat volgt:

"(...) Verder wordt inde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de betrokkene gedurende de afgelopen periode op enige manier ten laste was van de referentiepersoon. Er wordt verwezen naar het diverse elementen tuit het dossier die op het tegendeel wijzen, met name dat de verzoekende partij sedert 2009 onafhankelijk woonde, zonder aanwijzingen dat de referentiepersoon instond voor deze woonlasten, dat zij in deze periode tewerkgesteld was en bijgevolg in het levensonderhoud kon voorzien. (...) meent dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij gedurende de afgelopen periode op enige manier ten laste was van de referentiepersoon, daar verwezen wordt naar een aantal concrete elementen die op het tegendeel wijzen. (...)"

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd in de beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten. Verzoeker werpt een schending op van artikel 8 EVRM, zonder uiteen te zetten op welk wijze die hogere rechtsnorm zou zijn geschonden. Daar hij geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, heeft hij geen belang bij het aanvechten van het bevelscomponent vervat in de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft de verzoeker een louter theoretische uiteenzetting over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, doch laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, en 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”, waarbij omstandig, aan de hand van de door de verzoeker voorgelegde documenten, wordt toegelicht dat de verzoeker “niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat” en dat uit de stukken van het administratieve dossier bovendien niet blijkt “dat hij gedurende de afgelopen periode op enige manier ten laste was van de referentiepersoon”. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en bevat een motivering in feite, met name dat het “legaal verblijf in België is verstreken”. Gelet op dit laatste kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat “in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten”. De verzoeker verwijst hierbij nog naar het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 van de Raad van State, doch hij laat na *in concreto* aan te tonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In tegenstelling tot de administratieve beslissing die tot genoemd cassatiearrest heeft geleid, bevat de thans bestreden beslissing zowel een motivering voor de beslissing tot weigering van

verblijf van meer dan drie maanden als voor het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee die eerste beslissing gepaard gaat. Om dezelfde reden kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, of zijn gemachtigde een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer een vreemdeling *“langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*. Het betoog van de verzoeker over de discretionaire bevoegdheid die zou voortvloeien uit 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit doet hieraan geen afbreuk nu de bestreden beslissing geenszins in toepassing van deze bepaling werd genomen, doch wel in toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, en een koninklijk besluit bovendien niet kan ingaan tegen een wettelijke bepaling. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar, diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen

die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Te dezen heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofddorde geoordeeld dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”*.

Uit de interpretatie door het Hof van Justitie van het begrip *“ten laste”* in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, §§ 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de voorwaarde in artikel 40bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat *“er reeds een afhankelijkheidsrelatie (...) (bestaat) tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”*. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de wet een leemte zou bevatten of dat hij door een legalistische interpretatie van het begrip *“ten laste”* zou moeten worden beschermd.

De verzoeker laat gelden dat hij wel degelijk als *“ten laste”* van de referentiepersoon dient te worden beschouwd en dat hij *“steeds met de referentiepersoon (heeft) samengewoond”*. Met een dergelijke loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs weerlegt de verzoeker de vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”*, die het determinerend motief van de bestreden beslissing uitmaakt, niet. Bovendien weerlegt hij met deze bewering evenmin de vaststellingen uit de bestreden beslissing dat hij *“sedert 2009 onafhankelijk woonde”* en dat hij *“zich op 03.04.2014 op het adres van de referentiepersoon heeft laten domiciliëren, en sedertdien op dit adres woonachtig was”*. Aldus toont de verzoeker niet aan dat hij al jaren met zijn Belgische moeder samenwoont en daarom als ten laste van haar moet worden beschouwd.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat de eis van de verwerende partij *“dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen (...) strijdig (is) met de mededeling van de Europese Commissie”*, wordt er op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing nergens als voorwaarde heeft gesteld dat de verzoeker minstens zes maanden vóór de aanvraag financieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Deze kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing en kan dan ook niet leiden tot de vernietiging ervan.

Met betrekking tot het attest van 2 oktober 2014 van het Ministerie van Financiën - Belastingdienst Regionale Directie Skopje wordt in de bestreden beslissing overwogen dat dit *“betrekking (heeft) op het jaar 2013 en (...) bijgevolg onvoldoende recent (is) om aanvaard te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”*. Met betrekking tot het attest van 3 oktober 2014 van de Sector van Financiën van de stad Skopje wordt overwogen dat dit

“niets (zegt) over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van Skopje” en dat het “dan ook niet aanvaard (kan) worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”. Door te beweren dat het zeer moeilijk is om het negatieve bewijs te leveren van het feit dat hij in Macedonië niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten en dat hij er toch in geslaagd om dat bewijs te leveren, beperkt de verzoeker zich tot de loutere herhaling van zijn eigen standpunt, met name dat hij wel degelijk heeft aangetoond onvermogen te zijn, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem voorgelegde attesten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen.

De verzoeker voert voorts aan dat een persoon die meer dan zes maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder als ten laste moet worden beschouwd en dat *“de rechtspraak”* aanvaardt dat er een vermoeden van tenlasteneming geldt omdat hij langer dan zes maanden inwoont bij zijn moeder, doch hij geeft niet aan op grond waarvan hij meent dat zulke persoon als ten laste moet worden beschouwd en hij verduidelijkt evenmin op welke rechtspraak hij precies doelt. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onwettig of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“de voorwaarde van het ten laste zijn (...) op een actieve wijze (dient) te worden aangetoond en (...) niet impliciet (valt) af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont”*.

De verzoeker laat verder nog gelden dat de bewering van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat hij sedert 2009 onafhankelijk woonde en geen steun genoot van zijn Belgische moeder nergens in de bestreden beslissing wordt geconcretiseerd. Evenwel wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de door de verzoeker voorgelegde bewijzen van enkele onregelmatige geldstortingen (Western Union) van 25 september 2013, 15 oktober 2013 en 27 mei 2014 van de referentiepersoon aan hem *in concreto* overwogen dat *“deze enkele, beperkte geldstortingen (...) onvoldoende (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon aan betrokkene”* en dat uit de door hem voorgelegde bewijzen van geldstortingen (Western Union) van 16 december 2013, 7 januari 2014, 11 februari 2014 en 25 maart 2014 vanwege de referentiepersoon *“niet (is) op te maken wie de ontvanger van deze geldstortingen was”*. De verzoeker verduidelijkt niet welke concrete gegevens omtrent de vaststelling dat hij sedert 2009 onafhankelijk woonde en geen steun genoot van zijn Belgische moeder nog meer in de bestreden beslissing hadden moeten worden vermeld. Hij laat bovendien na met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de genoemde vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Uit het voorgaande blijkt niet dat de verzoeker heeft aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”*.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het

bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In zoverre de verzoeker, die meerderjarig is, wat het bestaan van een gezinsleven betreft, doelt op de familieband tussen hem en zijn Belgische moeder, wordt erop gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen toont de verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen hemzelf en zijn Belgische moeder. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Alleen al om deze reden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* de verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden vraagt. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat “*(i)n casu (...) niet voldaan (is) aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM*”.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). *In casu* werpt de verzoeker evenwel geen enkele onoverkomelijke hinderpaal op die het voortzetten van zijn gezinsleven met zijn moeder (of zijn zoon en schoondochter) in het land van herkomst of elders in de weg zou staan. Evenmin toont hij aan dat hij dit gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

De verzoeker beweert dat de bedoeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris erin ligt hem de erkenning van om het even welk verblijfsstatuut te weigeren, doch hij laat na deze loutere bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Deze bedoeling kan in ieder geval niet worden afgeleid uit het loutere feit dat de bestreden beslissing werd genomen.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezins- en familieleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN